

засѣняше. Уви, и следъ неговата, смъртъ, тѣ си останаха пакъ сжщитѣ дребни души, удавени още повече въ своята злоба и завистъ. Но все пакъ Яворовъ чакаше думата на правосъдието, защото отъ края на дѣлото зависеше да се залови за работа, да напише некролога за нея и себе си и следъ това спокойно да отиде при нея...

Можеше ли Яворовъ да се помири съ живота, — да остане слѣпецъ, да нѣма никаква надежда и да живѣе следъ като видѣ предъ краката си мъртва, оная, която бѣ станала сирена въ живота му? — Не! За насъ, въпреки неговитѣ постоянни увѣрения, че ще си дойде в Чирпанъ и тамъ между близкитѣ си ще остане да живѣе, бѣ ясно, че животътъ му безъ нея бѣ невъзможенъ: той неможеше да се помири съ нейната загуба. За него смъртъта значи да отиде тамъ, къдѣто е тя — Лора. Той съ мъчително нетърпение чакаше тоя день. Тя го настоятелно зовеше... Той страдаше! И на върха на страданието, куршума и отровата го спасиха. . Спасиха го отъ вечна нощъ, отъ хладината на едно апатично общество, пълно съ интриги, съ злоба и уви, лишено отъ състрадание...

Минаваха месеци, година, дѣлото нѣмаше край, многостатата мълва и клевета се повече и повече ширеха, никой не издигна гласъ въ негова защита, това не сториха даже и най-блзкитѣ му приятели, едни навѣрно за да се не покажатъ предъ обществото пристрастни, други за да си не навлѣкътъ гнѣва на тоя или она, а трети Богъ знае по какви съображения. И той, който преди случката имаше толкова много приятели, следъ нея се намѣри изоставенъ отъ всички, съ изключение на нѣколцина. Не веднажъ бѣ той обругаванъ отъ своитѣ нѣкогашни »приятели«, които по-рано диреха какъ да взематъ поздравътъ му, като въ своитѣ венцехваления отиваха до лакейщина, а сега го избѣгваха и »синь на касапинъ« наричаха. Единствени, неговитѣ другари по идея и оръжие — македонцитѣ, чрезъ Тодоръ Александровъ, му оказваха най-голѣма своя морална и материална подкрепа. Тѣ си останаха до последенъ моментъ при него и изпълниха достойно своя дългъ на не-